

Lib

Respect pentru oameni și cărți

INTIMIOARE FERICITE

Povești terapeutice

Aquila

CUPRINS

Visul prințului Dorință (perseverența).....	5
Povestea albinuței Maia (încrederea în forțele proprii).....	8
Călătoria norului (încrederea în forțele proprii).....	11
Andi, puiul întristat (doliul).....	13
Învăță să treci peste (doliul).....	16
Duck, bobocul de rață (acceptarea necondiționată de sine).....	18
Povestea florilor (rivalitatea între frați).....	21
Pistruiatul (acceptarea necondiționată de sine).....	24
Trupa de dans (relațiile de grup).....	26
Încăpățânarea furnicuței Mia (încăpățânarea).....	28
Jocul meu preferat (dependența de televizor).....	30
Martinel (furia).....	32
Pauza (relațiile de grup).....	35
Supărarea jucăriilor (responsabilitatea și îngrijirea bunurilor).....	37
Narcisa singuratică (acceptarea necondiționată de sine).....	39

Lumea ghețurilor (adaptarea școlară).....	41
Lola (teama de necunoscut).....	43
Teama Mirunei (teama de a dormi singur).....	45
Calul năvălaș (agresivitatea fizică).....	47
Floarea din ghiveci (stresul posttraumatic).....	49
Puiul de căprioară (teama de abandon).....	51
Ploaia (egoismul).....	54
Ora de culcare (refuzul).....	56
De ce nu asculta Denisa? (creativitatea).....	58
Peștișorul prietenos (dezvoltarea relațiilor de prietenie).....	60
Patul lui Ionel („udarea” patului noaptea).....	62
Cârdul de gâște sălbatice (recunoașterea greșelilor).....	64
Urecheatul (fobia socială).....	67
Carapacea protectoare (fobia socială).....	69
Serbarea lui Tomiță (teama de a vorbi în public).....	72
Experiența Mirabelei (teama de a vorbi în public).....	74
Omida cea încrezătoare (perseverența).....	78

Visul prințului Dorință

Rolul poveștii: să stimuleze perseverența

Demult, demult, în Ținutul Roșu, trăia un rege alături de regina și de slujitorii săi. Tare mult își dorea regele să aibă un urmaș la tron. După o lungă perioadă de așteptare, a sosit și ziua în care regina a adus pe lume o fetiță blondă, cu ochii mari și albaștri ca marea. Tare mare a fost bucuria reginei la vederea frumuseții de fată. Pe cât de mare a fost bucuria reginei, pe atât de mare a fost mâhnirea regelui.

— Dragul meu, privește cât este de frumoasă! i-a spus regina fericită.

— Puțin îmi pasă mie de frumusețea ei! Mi-a umbrit viața. Eu mi-am dorit un moștenitor și nu o frumusețe de fată, așa cum îi spui tu, a răspuns regele supărat.

În acel moment regina a izbucnit în plâns și în sinea ei și-a promis că nici măcar un minut nu își va neglija fiica. Ea i-a dat copilei numele de Rază Albastră, căci regelui nu i-a păsat nici măcar cum o cheamă.

Timpul trecea, iar regele era tot mai mâhnit la gândul că nu are un fiu. Ca printr-o minune, regina a aflat că în scurt timp va da naștere unui al doilea copil. Din acel moment zilele regelui s-au înseninat, a devenit mai vesel și mai bun cu toți cei din jurul său și adesea se juca pe iarba din grădină cu Rază Albastră.

După ceva vreme, regina a adus pe lume cel de-al doilea copil. Așa cum speraseră, de această dată copilul era un băiețel frumos, cu părul negru ca pana corbului. Regele a poruncit ca timp de o săptămână să se sărbătorească în întreg regatul nașterea fiului său mult așteptat, pe care l-a numit Dorință.

Dorință creștea cu fiecare zi ce trecea, devenind un tânăr frumos și puternic. Auzise în repetate rânduri că în Ținutul de Aur trăia o minunăție de fată, dar știa că pentru a ajunge la ea era nevoie să traverseze Râul de Foc.

Într-o zi s-a dus la tatăl său și i-a spus:

— Tată, eu vreau să mă duc în Ținutul de Aur. Vreau să o aduc aici pe prințesa care locuiește în acel castel, ca să-mi fie soție.

Regelui i se păru că i se clatină pământul sub picioare și spuse:

— Dorință, dacă vei face încercarea aceasta, cu siguranță nu vei reuși, iar eu te voi pierde. Nimeni nu a reușit să treacă Râul de Foc, cum crezi că vei putea tu?

— Încă nu știu, tată, dar voi face tot ce îmi stă în puteri, răspunse Dorință.

Vestea se răspândi repede în împrejurimi. La poarta castelului începură să sosească fiii regilor din împărățiile învecinate, ca să râdă de tânărul prinț.

— Dorință, cred că te-ai născut într-o zi a viselor, de îți trec prin cap asemenea bazonii, spuse Atrium, unul dintre vecinii săi, după care începu să râdă în hohote.

Și acesta a fost doar unul dintre episoadele în care Dorință a fost umilit pentru ceea ce își dorea să facă, toată lumea fiind convinsă că nu avea să reușească.

Însă prințul nu a renunțat și a muncit din greu la un plan care să îi facă posibil visul de a ajunge în Ținutul de Aur.

Anii de muncă au dat roade și într-o zi, sub privirile uimite ale tuturor, Dorință a scos la vedere o corabie pe care o construise singur și care era special creată pentru a-l ajuta să traverseze Râul de Foc. Nu mică le-a fost mirarea celor care nu crezuseră în el și ani la rând răserseră de ideea lui.

— Mamă, tată, a sosit timpul să-mi iau rămas-bun și vă promit că în foarte scurt timp ne vom revedea. Nu uitați să faceți toate pregătirile pentru nuntă, spuse Dorință în timp ce urca în corabia lui.

Multe zile i-au trebuit eroului nostru să ajungă în Ținutul de Aur. Dar puterea dorinței lui l-a ajutat să construiască o corabie puternică, ce l-a purtat în siguranță peste Râul de Foc și iată-l ajuns în locul mult visat. Oricât de greu i-ar fi fost regelui din Ținutul de Aur, nu a avut de ales și a fost nevoit să se despartă de fiica sa, care l-a îndrăgit pe Dorință din primul moment în care l-a văzut. Au urcat amândoi în corabie și au pornit spre Ținutul Roșu.

Au ajuns în siguranță și, la vederea lui Dorință însoțit de fata din Ținutul de Aur, toți cei adunați și-au exprimat părerea de rău că nu au crezut în puterea lui interioară și în visul lui. În Ținutul Roșu s-a făcut apoi nuntă mare, la care regele i-a invitat pe toți locuitorii regatului, ca toți să afle despre visul împlinit al fiului său.

